

Arrest

**nr. 114 027 van 20 november 2013
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat hun beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

1.2. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: “Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”

1.3. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. Overigens kan worden gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

1.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Italië als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

2.1. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster betreft in functie van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtmotief uit Italië van louter socio-economische aard is en aldus niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet.

Wel voert verzoekster aan dat de situatie waarin zij en haar kinderen in Italië hebben moeten leven, een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Zij benadrukt dat zij verschillende stappen heeft ondernomen om hulp te vinden, doch dat ze op straat werden gezet. Zij verwijst hiertoe ook naar de informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Italië te kampen hebben met problemen op het vlak van onder meer huisvesting.

De Raad stelt vast dat verzoekster echter wel degelijk afdoende beroep kon doen op de hulp van de in Italië aanwezige autoriteiten of de niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor het zoeken naar onderdak voor erkende vluchtelingen. Zo heeft verzoekster met haar kinderen eerst drie maanden opvang gekregen in Rome, nadien heeft ze negen maanden in een opvangcentrum van het Rode Kruis verbleven, daarna heeft nog drie maanden onderdak genoten in Bomarzo en daarna heeft verzoekster nog zes maanden in Campoli gewoond. Op het moment dat zij het contract in Campoli heeft getekend, was zij op de hoogte van het feit dat het om een verblijf van zes maanden ging. Verzoekster verklaarde expliciet dat zij in die periode van zes maanden geen initiatief heeft genomen om nieuwe huisvesting te zoeken. Pas in de laatste maand voordat zij en haar kinderen het huis in Campoli dienden te verlaten, is zij twee keer naar de gemeente gegaan om hulp te zoeken. Verzoekster verklaart hierna een dertiental dagen op straat verbleven en hulp te hebben gezocht, doch uit wat voorafgaat blijkt dat de aanwezige autoriteiten en niet-gouvernementele organisaties wel degelijk bereid waren verzoekster en haar kinderen opvang te bieden. Dat zij na haar laatste verblijf in Campoli niet onmiddellijk onderdak vond, is te wijten aan haar eigen nalaten. Verzoekster heeft immers lang gewacht om hulp te zoeken, hetgeen uiteraard niet aan de Italiaanse autoriteiten kan verweten worden. Overigens heeft zij niet lang moeite gedaan om hulp te zoeken in Italië; na dertien dagen is verzoekster richting België vertrokken terwijl ze toch een goed anderhalf jaar in Italië onderdak gekregen heeft en afdoende de tijd gekregen heeft om nieuwe huisvesting te zoeken. Van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 §2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM is dan ook geen sprake.

Indien uit de informatie vevat in het administratief dossier en waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, kan blijken dat, zoals verweerder erkent, "erkende vluchtelingen in Italië te kampen hebben met problemen op het vlak van onder meer huisvesting", toont verzoekster echter niet aan dat de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Italië dermate nefast is dat deze beschouwd kan worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Italië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij

niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf, Italië, waar zij na hun vertrek uit Syrië in 2009 meer dan anderhalf jaar verbleven en waar zij erkend werden als vluchteling.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2013, betogen zij dat zij Syrische vluchtelingen zijn die erkend werden in Italië, maar aldaar in een schrijnende toestand dienden te verblijven.

Nu verzoekende partijen in Italië als vluchteling werden erkend en uit niets blijkt dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze zouden hebben verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan, hebben zij er geen rechtstreeks belang bij dat hun asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten.

Wat verzoekende partijen hun betoog ter terechtzitting aangaande de schrijnende situatie in Italië, het land van hun vroeger gewoonlijk verblijf, betreft werd reeds eerder vastgesteld dat dit vluchtmotief uit Italië louter socio-economisch van aard is en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ressorteert, hetgeen door verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet wordt betwist.

Verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan dat de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Italië dermate nefast is dat deze beschouwd kan worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in Italië afdoende beroep konden doen op de hulp van de aldaar aanwezige autoriteiten of de niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor het zoeken naar onderdak voor erkende

vluchtelingen. Zo kregen zij eerst drie maanden opvang in Rome, nadien hebben ze negen maanden in een opvangcentrum van het Rode Kruis verbleven, daarna genoten ze nog drie maanden onderdak in Bomarzo en vervolgens hebben ze nog zes maanden in Campoli gewoond. Op het moment dat zij het contract in Campoli tekenden, waren zij ervan op de hoogte dat het om een verblijf van zes maanden ging. In die periode van zes maanden namen zij echter, zo blijkt uit hun verklaringen, geen initiatief om nieuwe huisvesting te zoeken. Pas in de laatste maand voordat zij het huis in Campoli dienden te verlaten, gingen zij twee keer naar de gemeente om hulp te zoeken. Ze zouden alvorens ze naar België vluchtten nog een dertiental dagen op straat hebben verbleven en vergeefs hulp hebben gezocht.

Uit wat voorafgaat blijkt aldus dat de in Italië aanwezige autoriteiten en niet-gouvernementele organisaties wel degelijk bereid waren verzoekende partijen opvang te bieden. Dat zij na hun laatste verblijf in Campoli niet onmiddellijk onderdak vonden, is te wijten aan hun eigen nalaten. Ze hebben immers lang gewacht om hulp te zoeken, hetgeen uiteraard niet aan de Italiaanse autoriteiten kan verweten worden. Overigens hebben zij niet lang moeite gedaan om hulp te zoeken in Italië. Immers, na dertien dagen vertrokken ze richting België, terwijl ze toch een goed anderhalf jaar in Italië onderdak hebben gekregen en zij er afdoende de tijd kregen om nieuwe huisvesting te zoeken. Zodoende is er dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geen sprake van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan, noch maken zij aannemelijk in Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te lopen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf, Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS